

SZABÓ ISTVÁN KEVE

MAGYAR VÉDELEM

*Én álltam, te sírtál mellettem,
Kérdésed rongyvásznon képpé alakult agyamban,
Mikor tán temettek, mikor dőlöttem figyelték,
Mikor a számok már nem mondtak reám semmit...*

*Rút legyél, s akkor menekülnöm kellesz tőled, agyonlőtt hazám...
Katona-sóhaj: fasor az ellenség, s mi rendezetlen erdők,
Tán menedék, minden gyűrű egy életév álmainkon...
Felesleges, tornyosult terület, mert magyar alig lakik itt...*

*Nyírfa! Tölgy és bükk,
Magam egésze: kevés létező vágy,
Magányos fa vagyok, mit a vihar ringat, s gondvisel...
Elem vagyok a költészetben,
Birkabőr a juhásznak,
Saját fronton latin szavakból tevődve,
Tán lányos társam leánya,
Hogy tart az élet, mikor szüette vagyok,
Gyógyuló kérgek társaságában...*

SZÓFECSERLÉS

*Tisztul az ég, vihar könnyei sehol,
Indítékok sora előz, futtában, idővel.
Fél alma a tálban, körte karikázva,
Régholt katonáink váratlan tánca.
Kiüresedett tér, vakító homály,
Földes sátor, fagyott mohák.
Túl messzire menekült az ember:
Küldetés-teli a sorsa, hacsak meg nem előzi a halál.*

*Tekintély a világ szeme,
Sorsok játéka, udvarról udvarra.
Vihart hoz a goromba kékszín,
S vihar könnyei hullnak:
Tudatosult közérzet,
Megtáncolt létforma.
Körülrít selyemkendő
Kísértő szellemének halálnak óráján.*

*Hozott becsvágy
Indítékok sorsa,
Poháreső, koszorú,
Temetővers mossa.
Lakoma, csúf középszer,
Bűntudat koptatása,
Lopott egészség,
Hozott ABC oktatása.
Derékolló, Sarukő,
Galambmozdony, örkerítő.
Tekintély a tálalás,
Igazság az éhezés,
Morzsákat kapok,
S mégsem éhezem.*